

Svět se hroutí. Nebo ne?



hlavně
všechno přežít

ewan morrison

Přeložila Daniela Čermáková

Jmenuju se Haley Cooper Croweová a jsem v izolaci na odlehlém místě, které vám nemůžu prozradit, protože pak byste mohli vy nebo lidé, s nimiž přijdete do kontaktu, ohrozit mě nebo ty, které miluju, a k tomu i některé z těch, které tolik nemiluju.

Když tahle sračka začala, bylo mi patnáct let, sedm měsíců, dva týdny a jeden den, ale v prvním roce izolace jsme ztratili kontakt s vnějším světem. Pak jsme přišli o den, o týden, až jsme nakonec úplně ztratili pojem o čase, takže vlastně ani nevím, kolik mi teď přesně je.

Počkat... Jestli tohle čtete, tak je možné, že už jsem mrtvá, protože nefunguje internet, nebo to aspoň tvrdí táta, takže k tomu, co jsem napsala, jste se mohli dostat jedině tak, že jste se vloupali do našeho bezpečného domu, objevili moji skrýš v bunkru a našli tenhle deník.

Jestli jste tu našli moji mrtvolu, doufám, že jsem nevypadala moc hnusně.

„Naprosto vážně: tohle je skvělý román.“

-
Irvine Welsh

„Geniální a přesvědčivé... H. G. Wells by si s Morrisonem bratrsky plácl.“

- list *Scotsman*, knihy roku 2021

*„Hrůzné a mučivé, přesto hluboce dojemné...
Velmi pravděpodobně nejlepší současný román.“*

- Anne Cater, recenzentka listu *Daily Express*

hlavně
všechno
přežít

ewan morrison

hlavně
všechno
přežít

Přeložila Daniela Čermáková



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © Ewan Morrison 2021

Published by Saraband

Translation © Daniela Čermáková, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-828-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-827-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-324-7 (print)

Pro Thea a Frances

*Člověk přežije přibližně čtyřicet dní bez jídla,
přibližně tři dny bez vody,
přibližně osm minut bez vzduchu,
ale jen jedinou vteřinu bez naděje.*

HAL LINDSEY

Můj průvodce pro přežití

Stále ještě žiju, a jestli čtete tyto řádky, pak jste dosud naživu i vy.

To už něco znamená.

Jmenuju se Haley Cooper Croweová a jsem v izolaci na odlehлém místě, které vám nemůžu prozradit, protože pak byste mohli vy nebo lidé, s nimiž přijdete do kontaktu, ohrozit mě nebo ty, které miluju, a k tomu i některé z těch, které tolik nemiluju.

Když tahle sračka začala, bylo mi patnáct let, sedm měsíců, dva týdny a jeden den, ale v prvním roce izolace jsme ztratili kontakt s vnějším světem. Pak jsme přišli o den, o týden, až jsme nakonec úplně ztratili pojem o čase, takže vlastně ani nevím, kolik mi teď přesně je.

Počkat... Jestli tohle čtete, tak je možné, že už jsem mrtvá, protože nefunguje internet, nebo to aspoň tvrdí táta, takže k tomu, co jsem napsala, jste se mohli dostat jedině tak, že jste se vloupali do našeho bezpečného domu, objevili moji skrýš v bunkru a našli tenhle deník.

Jestli jste tu našli moji mrtvolu, doufám, že jsem nevypadala moc hnusně.

Říkala jsem si, že jestli se někdy dostanu z téhle díry živá, zbývající dny se budu snažit zaznamenat, jak jsme se sem sakra dostali, a dám dohromady svého vlastního nenudného průvodce pro přežití, s opravdovými praktickými tipy pro

nenudné lidi a ostatní teenagery, rukojmí šílených preppe-rů, kteří jsou čirou náhodou jejich rodiči. Tátův manuál pro přežití je vlastně návodem na sračky, do kterých nás zatáhl, takže použiju i něco z něj. Domnívala jsem se, že můj vlastní průvodce by se mohl hodit, pokud by se nám podařilo tohle celé nějak přežít a pak nás čekala další vlna pandemie, a protože, jak říká můj táta, po sobě musíme něco zanechat pro budoucí přeživší, aby mohli znovu vybudovat civilizaci.

Byla by docela síla, kdyby byl můj životní příběh tak důležitý, ale možná bych se měla spíš soustředit na to, abych přežila dost dlouho, abych tohle všechno sepsala, a nechovat se jako egoistický kretén.

Ale popravdě řečeno, když jste v páté fázi izolace, všechno je pěkně děsivé a tyhle malé vtípky jsou něco jako úzkostná fasáda. Píšu každý den, protože to odvádí moje myšlenky od čekání na to, až si nás najde smrt. V každém případě je mi vážně líto té miliardy nebo kolika lidí, kteří pravděpodobně hladoví a lapají po dechu nebo jsou upalovaní zaživa při nepokojích, a všech mých kámošek ze školy (kromě Sharon Mackayové), které někdo brutálně vraždí kvůli plechovce s hráškem nebo podobné prkotině, ale teď už bych vážně měla začít s tím svým průvodcem pro přežití.

Co nedělat, když potkáte sípala

„Sípál“ je naše označení pro infikovanou osobu a setkat se s ním tváří v tvář je hodně nebezpečná věc. Nejdříve ze všeho, pokud je mezi vámi a sípalem zeď nebo plot, snažte se nezpanikařit a nezapomeňte dýchat. Pokud budete zadržovat dech, mohli byste omdlít nebo začít blouznit, což vám neprospěje, pokud nesete nabitou kuši a čirou náhodou si s ní míříte do obličeje.

Přesuňte zbraň do bezpečné pozice a sundejte prsty z té debilní spouště. Pak počítejte nádechy a soustřeďte se. Takhle jsem se snažila ovládnout hrůzu, zatímco jsem hledala úkryt, a pak jsem se skrčila v blátě za ohořelou dodávkou, kterou používáme jako cvičný terč. Byla jsem na obhlídce perimetru a sípal už tam byl, přesně jak nás varovali při tréninku izolace, doslova přímo za plotem.

Napočítala jsem do šestatřiceti a pak jsem si pomyslela, kurva, co budu dělat – zůstanu se tu klepat a pochčiju se, nebo se ještě jednou podívám? Vykoukla jsem a snažila se zaměřit toho nakaženého hnusáka, ale teleskopické hledí bylo zamlžené mým debilním dechem. Byl necelých dvacet metrů daleko a neměl roušku, to bylo jisté.

Ježíši, pomyslela jsem si, je to tady: vyrabují naše zásoby jídla, pobijí muže a nakazí matku a mě a možná dokonce i praštěnou Meg a pak nás znásilní a povraždí. Protože přesně tohle dělá infikovaná hladovějící chátka, která umírá na vnitřní krvácení. Každopádně to tak říká táta.

Ruka se vám může roztrást, i když začnete hyperventilovat, a pokud používáte teleskopické hledí, nezaměříte ani hovno.

Vlasový kříž mi poskakoval ze sípalovy hrudi k jeho nohám, nahoru na oblohu a dolů na pitomou zem. Naštvaně jsem zafuněla a zašeptala: „Neopovažuj se kontaminovat plot tím svým podělaným dechem!“ V ruce měl možná kleště na pletivo nebo zbraň, ale rozhodně ne rukavice – roznášel ten virus doslova úplně všude. Dál jsem šeptala: „Prosím, panebože, prostě se otoč a vypadni, nenuť mě, abych zastřelila prvního člověka ve svém životě.“

Jo, a další **típ pro přežití**: Pokud potřebujete zůstat naprosto ukrytí, vaším největším nepřítelem může být vysílačka.

Můj zrádný přístroj vydal praskavý zvuk a sípal se prudce otočil. Ztuhla jsem, ale měla jsem pocit, jako bych schytala

ránu do hrudi, když jsem šeptala sama pro sebe: „Seber se, Haley Cooper Croweová, a použij tu zkurvenou kuši!“ Ležela jsem na zemi, ale cítila jsem, jak po mně ten maník pátrá očima v Zemi nikoho.

Zamlžil se mi zrak a z nějakého nepochopitelného důvodu jsem si vzpomněla na sebe a Dannyho, jak se k sobě tulíme a skrýváme se před umírajícím světem a jak bylo hrozné cítit se tak dobře. Jako že totálně romanticky a stupidně.

Tip pro přežití: Když se setkáte s nakaženou osobou, fakt byste měli přestat fantazírovat o tom, jak se s někým muchlujete, a rozhodnout se, jestli po ní vážně vystřelíte, abyste ji zmrzčili nebo zabili, a zvážit následky, pokud vypálíte a minete.

Srdce mi splašeně bušilo v hrudi, a kdybych vystřelila a toho sípala minula, mohl by utéct a vrátit se i s vyhladovělymi kámoši. Kdybych vstala a utíkala pro pomoc, pak by odhalil náš bezpečný dům a mohl by mě střelit do zad. Ale jestli se nehnu a nic neudělám, prostě se prostřihá plotem a najde mě, jak se tu klepu jako totální idiot. Co si počnu, až na mě namíří zbraň? Řeknu mu: „Zdravím, sípale, jak se ti daří v pandemii? Budem se kamarádit?“

Vystřelit, nebo ne? Rozhodování mi kurva nejde a ve střelbě na cíl jsem na tom jenom o málo líp. No tak si vyber, Haley, poprvé ve svém pitomém životě!

V hlavě jsem uslyšela tátův hlas, jak mi povídá: „Nákaza a hlad nutí dobré lidi dělat ďábelské věci. Musíš se zocelit, Haley. Jestli umřu první, budeš muset chránit ostatní.“

Sípál upevňoval cosi k plotu, vůbec se nesnažil ho přerušovat. A na sobě měl šaty, které vůbec nevypadaly jako ochranný oblek.

Nedokázala jsem se rozhodnout, a tak jsem dovolila, aby to udělaly hlasy v mé hlavě.

Danny prohlásil: „Oni by nás zastřelili hned, teď už to nejsou nic než zvířata.“

Fajn, musím toho nakaženého idiota odprásknout, abych chránila svou rodinu. Ten chlapík je stejně už napůl mrtvý. Bůh mi odpusť, a to ani nevěřím v nějakého Boha, který by uvalil na lidstvo takovou pohromu.

Snažila jsem se chovat tak, jak mě to učil Danny. „Zadrž dech a zamiř, Haley. Máš jenom jeden výstřel, a jestli mineš, nebudeš mít čas znovu nabít, než tě odprásknou.“ Představila jsem si Dannyho paže kolem sebe, jak přidržují zbraň, jeho ústa přitisknutá k mému uchu. „Buď v klidu, soustřeď se na tlukot srdce, poslouchej ho, je to odpočítávání k výstřelu. Teď se mnou počítej nádechy.“

Pomaloučku jsem přiložila prst na spoušť. Počítala jsem nádechy, pozpátku deset, devět, osm, přesně jak mě to naučil Danny. Sedm, šest. Srovnala jsem vlasový kříž se sípalovou hrudí. Pět, čtyři. Zavřela jsem oči. „Buďte oni, nebo my,“ zašeptal Dannyho hlas. Tři, dva. Představila jsem si Dannyho ústa na svých, jak se naše jazyky spolu mazlí. Počkat, stop, nezabíjej toho chlapa! blesklo mi hlavou. Jenže vzduch už rozčísl šíp a kuše mě kopl a já si uvědomila, že jsem musela stisknout spoušť. Pevně jsem zavřela oči a ve vydešeném tichu čekala na zuchnutí, až šíp propíchně hrud' člověka.

Počkat. Zpět.

Tohle se stalo asi tak tři nebo čtyři měsíce po začátku izolace a vy nemáte ponětí, o co tu jde nebo jak jsme se sem vůbec dostali. Je to tak?

Tak začni pěkně znovu, Haley.

Jakože v ten den, kdy to celé začalo.

V den, kdy se táta pustil do plánu A. V den, kterému říkal Den jedna.

Plán A

Jak unést vlastní děti

Abyste v první den údajné pandemie unesli vlastní děti své bývalé manželce přímo před nosem, budete potřebovat následující:

1. robustní terénní vozidlo s plnou nádrží a s náhradními kanystry paliva,
2. dobře naplánovanou a vyzkoušenou únikovou trasu,
3. mnohovrstevnatý scénář výmluv a lží, abyste utajili, co se děje,
4. rovněž je praktické naplánovat únos na noc, kdy jsou děti u otce.

Můj otec, autor svého vlastního průvodce pandemií poměrně okázale pojmenovaného *JAK PŘEŽÍT*, to vymyslel takhle:

Celé to začalo v 5:03, 12. října ráno. Já nemám na čísla hlavu, ale táta je jimi posedlý. Například: bez vody přežijete tři dny a bez jídla tři týdny. Nebo: zadlužení je ve výši dvě stě dvacet tři bilionů dolarů a já se ani omylem netroufám dohadovat o skutečném počtu lidí, kteří zahynuli při poslední pandemii. Nebo třeba: virus se šíří exponenciálně, a když si to dáte dohromady s globální ekonomikou, vyjde vám „vzájemně se posilující kladná zpětná vazba“, což v podstatě znamená „událost, která může vést k vymření druhu“.

Táta býval reportér a tohle všechno mě naučil. „Statistikám se nedá věřit,“ říkal mi, „stejně jako lidem, kteří je používají.“ A v tom byl ten problém. Nikdo mu nevěřil ani neposlouchal jeho varování – obzvlášť matka ne – a to ho tehdy ráno v 5:03 přimělo k akci.

Mohli byste tvrdit, že nás vylákal ven lstí nebo že nás vystavil extrémnímu psychickému nátlaku, ale pistoli nám u hlavy nedržel – to tak nějak přišlo až později, v rámci plánu C. Rozhodně nám ale lhal, když tvrdil, že pro nás má nějaké překvapení, takže jsme vstali, oblékli se, vyšli ze dveří a nastoupili do jeho starého a rozvrzaného SUV.

„Vstávej, Haley-Boo,“ zašeptal, zatímco se mnou třásl, aby mě probudil, protože být sentimentální a budit nás v šlepných hodinách měl v oblíbě. „Pospěš si, mám pro tebe senzační překvapení,“ pronesl. Však víte, podobně jako když dospělí vykládají hovadiny o Santa Clausovi dětem, jako je Ben – což je mimochodem můj mladší brácha.

Takže jsme s Benem vstali z tátových „nafukovacích kempovacích matrací“ – které matka samozřejmě prohlašovala za nezdravé podmínky k životu. Ben už hopkal po tátově ubohé pronajaté garsonce jako přefouklý skákací míč, zatímco já jsem se mžouravě snažila zakrýt svou cudnost prošívanou dekou. Sáhla jsem po mobilu, protože se ještě ani nerozvednělo, ale táta mě okřikl: „Mámě nepiš! Ani jí nevolej a obleč se. Rychle!“

Šestá hodina ranní by byla u táty normální, ale pátá byla divná. Ben už byl skoro oblečený a skandoval: „Haley má mobil, Haley má mobil!“ Ten malý práskač se po mně moc rád vozil, hlavně kvůli mé „antisociální oblíbě mobilu“ – což byla jediná věc, na níž se mí rozvedení rodiče kdy shodli, ačkoliv paradoxně nikdy osobně, ale jen přes vlastní telefony.

Nenuťte mě o tomhle začínat. No vážně, osmdesát, nebo nejmíň šedesát procent všech děcek v mé škole má rozve-

dené rodiče. Veškerou snahu to řešit jsem opustila, když mi bylo deset. Než mi bylo jedenáct, zakázala jsem si VEŠKERÉ emoce. Měla jsem plné zuby věčného opakování, že „toho mám plné zuby“. Jsem přesvědčená o tom, že jejich rozvod ze mě udělal nerozhodného, pokryteckého, sarkastického, pasivně-agresivního, astmatického, ukňouraného, přespříliš přemýšlejícího, hyperaktivního hamletovského spratka, kterého každý tady v izolaci zná a miluje.

Táta vytáhl ze skříně něco, co vypadalo jako kříženec mezi malým motůrkem a počítačem a zahlásil: „Jdeme, děcka! Odcházíme TEĎ, okamžitě!“

Ben po mně střílel pohledem, kterým říkal, tak pojď Haley, musíme kvůli tátovi předstírat, že jsme nadšení! Protože máme tajnou dohodu, já a Beníček, že se během těch třiadvaceti hodin, co se vidíme s tátou každý týden, budeme tvářit, že je s ním ohromná zábava, aby neměl pocit, že na něho kašleme.

Je lepší být o rok napřed než o jediný den pozadu

Při únosu vlastních dětí budete potřebovat „pohotovostní batoh“ se základními věcmi na přežití. Měl by obsahovat následující:

Několik párů ponožek, čokoládové tyčinky, pepřák, antibiotika, provaz, lékárníčku, tablety na dezinfekci vody, kompas, křemen nebo něco na rozdělání ohně a lovecký nůž, který můžete nebo nemusíte použít k lovu.

Táta měl takové „pohotovostní batohy“ připravené tři – jeden pro Bena, pro mě a pro sebe –, ale to jsme netušili. Ani jsme nevěděli, že jeho staré SUV a zahrádka na střeše jsou předzásobené pěti plastovými bednami obsahujícími osmdesát balíčků sušeného hrášku, pandemické obličejové masky Sundström, dvanáct HEPA filtrů, tři plynové

masky N95, tři nouzové deky, troje falešné doklady, lahev chloroformu, tři čtyřlitrové kanystry s benzinem a jednu nelegálně drženou zbraň.

Abyste pochopili, jak strašně mimo jsem toho osudného dne v pět hodin ráno byla: když se nás táta snažil co nejrychleji vykopat ze dveří, v onu kritickou chvíli bylo nejdůležitějším rozhodnutím v mém světě, jaké si vezmu boty.

Víte, táta mi pořídil takové chlapecké pohorky, zatímco matka mi koupila pěkné dívčí, nablýskané tenisky. Problém spočíval v tom, jak si mám vybrat jedny z nich, aniž by měl jeden rodič pocit, že dávám přednost tomu druhému. Táta nás měl odpoledne odvézt zpátky k mámě tak jako vždycky, a kdybych se objevila v botách, které mi koupil on, mohla bych zranit její city. Máma a táta neustále vedli tenhle mlčenlivý souboj o to, kdo mi pořídí něco lepšího, aby si získal mou náklonnost, když už jsem z rozvrácené rodiny.

Táta křičel: „Přestaň se loudat, Halistero!“

Takže v ten den, kdy nás táta unesl, jsem se trápila vedledůležitým rozhodnutím, zda si vzít pohorky, nebo být za dámu. Matka, nebo otec? Zvolte za a), nebo za b). Koho dneska odmítnu? Nemůžou být prostě obě strany spokojené? Tohle je můj základní problém – prostě se nikdy nedokážu rozhodnout. Nesnáším to. Do prdele s tím, je to fakt nefér!

Jenže táta všechno vyřešil dopředu a nehodlal mně ani Benovi dovolit, abychom o čemkoliv rozhodli. Vůbec o ničem.

Popadl Bena za ruku a doslova ho vytáhl ze dveří, zatímco hulákal: „Haley, jestli hned nepůjdeš, nechám tě tu a umřeš hladu.“

Umřu hladu? Páni! Popadla jsem nejbližší tenisky a rozběhla se za Benem do tátova špinavého teréňáku, co už měl aspoň deset let hnít na vrakovišti. Venku byla ještě tma,

a zatímco jsem si nazouvala boty, brblala jsem nad totální praštností své neprimární pečující osoby.

Neinformujte unesené o důkazech ani o svém plánu

Abyste mohli svůj útěk dokonale načasovat, je nezbytné zmapovat vliv pandemie na chování lidí. Nechcete přece mylně vyhodnotit rané varovné signály. Nebo zůstat uvěznění ve městě, když je vyhlášený lockdown a cesty uzavřené policejními zátarasy. Nemarněte čas vysvětlováním dětem, co vlastně děláte. Držte se plánu A.

Bylo zhruba pět dvacet nebo tak nějak a pouliční lampy vrhaly strašidelné stíny na tátův teréňák, ženoucí se prázdnými silnicemi. Ulice začaly řádnout a stromy vyskakovaly mezi předměstskými bungalovy jako reklamní poutače. Všechny semaforey měly zelenou, jako by nám pomáhaly při nějaké tajné misi. Minuli jsme dětské hřiště a houpačky; plastoví hrošíci měli prázdné hřbety, všude vládl děsivý klid. Přes vozovku před námi se prohnala liška a schovala se v živém plotu. Byl to takový ten neskutečný čas dřív, než všichni vstanou, kdy všechna skrytá zvířátka šmejdí po ulicích a všechno působí jako opuštěné filmové kulisy.

Táta byl to ráno napjatější a unavenější než obvykle. Tehdy jsme to netušili, ale byl vzhůru celou noc a na počítači sledoval šíření CHF-4 nebo prostě toho, jak říkal, co bude později známé jako virus X.

Pokud se dá nezodpovědnému otci Edu Croweovi věřit, sledoval východ slunce nad Čínou, zatímco v Hongkongu byly hlášeny první případy nevysvětlitelného virového onemocnění, které vám promění plíce na kaši. Později tvrdil, že zjistil tohle:

1. Pět set čtyři lidé už zemřeli a inkubační doba může být klidně i měsíc.
2. Během posledních čtyř týdnů navštívilo infikované velkoměsto dvě stě osmdesát tisíc lidí z celého světa a tito turisté se vesele rozletěli zpátky do svých domovů.
3. Informace se na veřejnost dostaly se zpožděním, protože vláda doufala, že dokáže šíření viru zarazit, aby nedošlo k ekonomickému zhroucení, k němuž jsme se přiblížili při pandemii covidu před pěti lety.
4. Politici vyjádřili lítost nad tím, že zopakovali stejnou chybu, ovšem tentokrát je to mnohem horší, protože tenhle virus zabíjí i malé děti, a ve světle těchto událostí opravdu, ale opravdu nesmírně litují toho, že tenhle virus – ano, je to tak – pochází z nějaké laboratoře.

Kdybych zjistila, že táta byl celou noc vzhůru a shromažďoval ty svoje děsivé údaje, měla jsem přísné instrukce informovat o jeho chování matku. „Podívej, Haley, kdybys zaslechla, že tvůj otec vykládá podivné nesmysly z nějakých falešných zdrojů,“ pověděla mi před lety, „musíš mi to okamžitě říct.“ Jenomže Ben a já jsme spali v blažené nevědomosti.

Táta – jak později tvrdil – sledoval, jak se ta hysterie šíří po internetu Asii a Austrálii, pak v Rusku a Indii, jak se všichni probouzeli a zjišťovali, že i v jejich zemích lidé lapají po dechu a vykazují nevysvětlitelné symptomy. A tak se snažili uzavřít hranice, aby tu nákazu zarazili, než státy propadnou panice, což povede k výše zmíněné vzájemně se posilující kladné zpětné vazbě, jež bude mít podle táty za následek globální válku, a na zastavení viru už bude příliš pozdě. V důsledku toho pro začátek umře asi tak miliarda

lidí, což nás uvrhne zpátky do středověku a do dob morových epidemií.

Kdyby nám však cokoliv z toho prozradil, pochybuju, že bychom do jeho teréňáku nastoupili, natož abychom v něm zůstali.

Nicméně, jak jsme se poučili z předchozí pandemie, rozvod a střídavá péče v lockdownu moc nefungují, protože se rodiče musejí rozhodnout, který z nich si děti nechá, a ty pak druhého rodiče nevidí, dokud poplach neskončí. V devadesáti procentech případů vyhrají rozvedené mámy. U nás to tak dopadlo, a proto jsme tátu neviděli celých šest měsíců, když propukla ta poslední zatracená pandemie.

Když se nad tím zamyslíte, táta měl vlastně docela kliku, že konec civilizace připadl na říjnové školní prázdniny, protože jsme u něho přespávali dvě noci za sebou. Kdyby to byla jenom jedna noc jako obvykle, pak by konec civilizace začal ve špatný den a on by musel přijet a unést nás z matčina domu. Jenže ta by se jen tak nedala a obvinila by ho, že je paranoidní blázen, takže by musel použít zbraň nebo tak něco, což by bylo dost nepříjemné.

Své děti

připravujte tajně několik let dopředu

Abyste nevzbudili podezření a nevydělali své děti, až je unesete, podnikejte s nimi během let zvláštní a tajná dobrodružství.

Fajn, mysleli byste si, že odjezd z města v půl šesté ráno s otcem, který vypadá tak, jak by vypadal Kurt Cobain, kdyby nastoupil k mariňákům, spustí v našich hlavách pořádný alarm. U nás ovšem ne. Táta na to mě a Bena připravoval celé roky, jen jsme si toho nevšimli.

Vždycky nás bral na malé výlety, kterým říkal „dobrožůža“. To slovo pochází z toho, jak Ben ve třech letech ještě

nedokázal vyslovit dobrodružo. Při našich dobrožůžech nám táta obvykle propašoval do programu něco „napínavého“, než nás musel vrátit matce.

Dobrožůža v minulosti zahrnovala i toto:

1. Táta bytě u sebe v bytě vypnul elektřinu a my jedli ve čtyři ráno „blackoutovou snídani“ při svíčkách.
2. Výlet na oblázkovou pláž za účelem lovu takzvaných „požitelných měkkýšů“.
3. Výlet k nejbližšímu zalesněnému kopci, kde jsme ve sněhu ořezávali větve, abychom si mohli vyrobit bivak – a to ještě před snídaní.
4. Jednou nás dokonce vytáhl na lov měděných drátů v sutinách právě zbouraného věžáku, přičemž jsme museli proklouznout kolem nápisů NEBEZPEČÍ – ZÁKAZ VSTUPU.

Benovi samozřejmě tohle všechno připadalo úžasné, zatímco já si stěžovala a kňourala, ale nakonec už jsem se táty přestala neustále vyptávat proč, proč, proč, protože neustále říkal to samé: „Teďka křičíš a kopeš, ale jednou mi za to poděkuješ!“

Táta nás požádal, abychom se o našich dobrožůžech před matkou nezmiňovali. „Většinu lidí pravda děsí,“ říkával, „a vaše matka k ní má obzvlášť velkou averzi.“ Jistěže jsem mu opakovala, že žádat děti, aby měly tajemství před svou primární pečující osobou, je forma duševního týrání. Poplácal mě po hlavě za to, že jsem „zralejší, než by odpovídalo mému věku“, což znamenalo, nebuď tak přechytrlá, Haley. Výsledkem ovšem bylo, že se matka o tátových tajných dobrožůžech nikdy nedozvěděla, protože jinak by pravděpodobně požádala úřady, aby tu kravinu zvanou „návštěvy otce bez dozoru“ zarazily.

Jejich rozvod byl vážně příšerný. Ještě teď si tu a tam vybavím, jak na sebe v jednom kuse křičeli. On pak vlastně odvedl hodně dobrou práci, když se mu znova podařilo získat matčinu důvěru – díky letům terapie, nebo jsme si to alespoň mysleli.

Takže jsme se řítili po úplně prázdné silnici ven z města. Netušili jsme to, ale táta si natrénoval „únikovou cestu z města“ minimálně dvacetkrát – přesně jak radil všem prepperům ve své příručce – aby v den našeho únosu mohl jet co nejrychleji a věděl o všech možných překážkách, aniž by uvízl v nějaké koloně či natrefil na policii.

Táta se prohnal kolem velkého obchoďáku na předměstí. Kdykoli jsme kolem něčeho takového projížděli, obvykle pronášel jednu ze svých řečí. Klasiku jako: „Ty davy prostě předpokládají, že v regálech bude jídlo, na benzinkách pohonné hmoty a v bankách peníze. Ty davy se naučily milovat své otrocké okovy a nemají tušení, že se ten domeček z karet zřítí.“ Jednou dokonce zařval z okna na pár náhodných nakupujících: „Probudte se, vy ovce!“ Jo, Benovi a mně vždycky opakoval, abychom se „probudili“ a sledovali svět otevřenýma očima.

Těmi ovceci myslel, že jsou lidé nevědomí a nad ničím nepřemýšlejí, abyste věděli.

To ráno byl ale až děsivě zamklý, když nás okřikl: „Pst, rádio!“ Ve zprávách se říkalo: „... čekáme na potvrzení zpráv o úmrtích... diplomatické vztahy byly narušeny zvěstmi o snahách vše ututlat, zatímco Světová zdravotnická organizace...“, načež táta ztlumil hlasitost, usmál se sám pro sebe a celou dobu si pobrukoval nějakou melodií.

Zpětně vzato vidím, že to bylo obrovské výstražné znamení, jenže já si toho jako obvykle vůbec nevšímala. Táta se o tom ve své příručce pro přežití zmiňuje jako o „nulovém kontextuálním povědomí“.

Počkat, vy vlastně ještě nevíte, co je můj táta zač.

Fajn, když byl ještě ženatý s matkou, musel být aspoň trochu normální, ale co začal bydlet sám, stal se z něho šílený vynálezce jako v tom filmu *Chitty Chitty Bank Bank*. SUV jezdilo na jeho vlastnoručně vyrobený naftový pohon, který se skládal z jednoho dílu amoniaku a z devíti dílů použitého recyklovaného fritovacího oleje a moči nebo tak nějak. V kuchyni měl obrovské průmyslové filtry na kafe, aby zužitkoval veškeré kousky těstíčka a cibulových kroužků. Bylo to nezbytné, protože „pohonné hmoty“ pocházely ze všech kaváren, kolem nichž jsme projížděli pozdě v noci – poté co zavřely. Nešlo o krádež, říkal táta, ale o „kreativní recyklaci“. „Odpadky jednoho člověka jsou zlatem pro druhého!“ říkával.

Jednou ze mě a Bena matka ucítila rybu s hranolky a obvinila tátu, že nás krmí nezdravým jídlem. Musela jsem Bena přimět, aby slíbil, že jí nikdy nepovíme pravdu, protože matka by mohla tátovu nelegální výrobu potenciálně výbušných látek použít jako páku k tomu, aby se s námi už nemohl vídat vůbec. Vysvětlila jsem Benovi, že ve skutečnosti to není lež, protože člověk občas musí lidi, které miluje, chránit před pravdou. Což jsme v případě Bena dělali v podstatě všichni prakticky nonstop.

Mám dojem, že jsme tátovo podivné chování už prostě považovali za normální, takže když jsem například to ráno, kdy jsme prchali z civilizace, pod Benovým sedadlem zavadila nohou o rozebranou kuši, jednoduše jsem prohlásila: „Prostě táta, no!“

Zkontrolovala jsem tachometr. Hnali jsme se pět mil nad povolenou rychlost, tak jako vždycky. Projeli jsme obytnou zástavbou z šedesátých let s domy, které měly zatlučená okna, a kolem všech těch polorozpadlých míst na předměstích, kam nás táta brával, aby nás poučil o filozofii živo-

ta. Hnali jsme se bleskovou rychlostí, aniž bychom tušili, že jsme součástí tátova plánu A na únos. Později byl nucen použít plán B, plán C, ba dokonce i plán G, v tenhle klíčový okamžik jsme ovšem neměli tušení, že něco takového vůbec existuje.

Za pomoci jednoduché lsti odeberte uneseným mobily

Klíčové je sebrat uneseným dětem telefony, protože by stačila jediná prostá textovka a celý váš plán by vylétl do povětří. Pubertáci a předadolescenti se jen zřídka odloučí od svých mobilů na víc než pár minut, takže musíte mít po ruce dobře promyšlenou strategii, jak jim tyto komunikační přístroje zabavit.

Ben se zeptal táty, kde se koná další úžasné dobrožůžo, a já tátovi připomněla, že ve dvanáct musíme být zpátky u matky, protože se mám sejít se Shannou, mou novou nejlepší kámoškou.

S Beth, Stace, Lanou, Scoobs a Evou jsem se rozešla, protože si založily soukromou chatovací skupinku beze mě. Myslely si totiž, že jsem divná kvůli mému astmatu a ADHD nebo co. Takže jsem měla vyrazit na nákupy se Shannou, protože v Blitzu měli výprodej. To byla ale pouhá zástěrka, ve skutečnosti jsme totiž chtěly špehovat Jasona ve Vodafo- nu – nedávno mi dal kopačky, protože je prý gay, ale já z něj pořád byla hotová.

Takže takové jsem měla ten den plány.

Čekala jsem na vhodnou chvíli, abych mohla vytáhnout telefon, napůl jsem poslouchala, jak v rádiu říkají, že někdo, kdo byl hlavou něčeho, zničehonic onemocněl. Můj mobil hlásil, že mu zbývá sedm procent energie.

„Do háje, tati, ty seš idiot!“ zařvala jsem. „Slíbil jsi, že mi ho v noci nabiješ!“

„Promiň, Hale-Bopp. Ale no tak, kdo potřebuje telefon, když se můžeš bavit s opravdovými lidskými tvory, hm? Zkus to někdy.“ Táta mi občas říkával Hale-Bopp po nějaké praštěné kometě, která se objevovala každých sedmdesát let. Docela ironie, když jsme ho viděli jenom jednu noc v týdnu.

Nicméně táta nám tedy během noci úmyslně vybil baterky v mobilech a pak je nabíil o jedno či dvě procenta, aby svůj úskok zamaskoval.

Brblala jsem, že je stejně hrozný jako matka, a hrabala se v přihrádce, abych našla nabíječku. Překvapilo mě, že tam vidím zbrusu novou zásobu svých inhalátorů, ale bylo mi to u prdele a chtěla jsem být jenom zpátky online. „Kde máš ten kabel, co se zapojuje do zásuvky pro zapalovač, tati?“ zakvílela jsem. „Není tady! Proč tady nemůžeš mít pořádný port na nabíjení telefonu jako ostatní lidské bytosti!“

Natáhl ruku. „Dej mi to.“

Odmítla jsem.

„Fajn, pokud mi ho dáš, slibuju, že ti ho nabiju,“ prohlásil. „Co kdybychom zkusili, jak dlouho bez něj vydržíš? Považuj to za cvičení, co buduje charakter, Haley. Vsadím se, že to bez něj nezvládneš ani půl hodiny. Dokaž mi, že se mýlím.“

Takže jsem mu mobil s povzdechem podala. „Vážně ho necháš nabít?“

„Jasně, jen co dorazíme do našeho cíle,“ dodal s uculením. Vypnul telefon a odložil ho na palubní desku, kde jsem na něj nedosáhla.

„To je příšernost,“ mumlala jsem, „odporné, hrůzné mučení!“

Táta zrychlil a celých pět minut ignoroval moje stížnosti, a tak jsem prohlásila: „Ehm, to prostě pojedeme desítky mil a pak se jen tak otočíme a vrátíme se k matce? Protože

jako pardon, ale to mi jako dobrožůžo moc nepřijde. Navíc bychom si měli hlídat čas, abych se vrátila do dvanácti, protože mám domluvenou schůzku se Shannou.“

Říkala jsem si, že matce radši napíšu, abych ji varovala, že se něco děje. Požádala jsem tátu, aby mi vrátil mobil, ale odvětil: „Haley, mámě volat nebudeš, jednak je moc brzy a jednak máš stejně vybitý telefon. Říkal jsem, že ti ho nabiju, až se tam dostaneme. Aspoň pro jednu mi důvěřuj, ano?“

Minuli jsme benzinku. Byla prázdná a já si vybavila, jak během poslední pandemie táta při pohledu na deset aut čekajících ve frontě na benzin prohlásil: „Vidíš to, do tří hodin budou platit sto babek za galon. Budou tu stát fronty na míle daleko. Až zablokují celý okruh, budou v pasti – nikdo se nedostane tam ani zpátky. Největší kolona v historii a taky poslední.“

Samozřejmě, že se pletl, a kvůli takovým řečem matka říkala, že je táta „paranoidně obsesivní“. Taky tvrdila něco o poruše osobnosti, ale on pravidelně chodil na terapii a přesvědčil ji, že je teď víceméně v pohodě.

Po projetí kolem benzinky jsme oficiálně „opustili hrabství“. Pořád jsem ale neměla podezření, že se něco děje – táta nás tou spoustou dobrožůž, na která jsme během let vyráželi, vycepoval, aby nás nějaká ta odchylka od normálu nevydělala.

Navíc se mu podařilo udržet v tajnosti, že se na tenhle den připravoval posledních pět let, od pandemie covidu. Později jsme zjistili, že jeho motto znělo: „Je lepší být o rok napřed než o jediný den pozadu.“ Nebo to možná byla „hodina“. V letech, kdy jsme tátu skoro neviděli, byl vážně pilný jako včelička a všechny ty peníze, které matce neposlal na alimenty... no, ty šly na něco mnohem důležitějšího.

Získejte čas

a připravte si pro unesené smyšlenou historku

Neurčitými sliby o odměnách si koupíte čas, namotivujete dychtivé puberťáky a děti a zároveň je dezorientujete.

Minuli jsme ceduli s nápisem SEVER, táta neustále překračoval povolenou rychlost a já usoudila, že hra skončila. „Je to fakt zábava, tati, ale na tohle už jsem moc stará. Upřímně, byla bych radši, kdybys nás odvezl zpátky k mámě. Jakože hned teď, mockrát děkuju, *danke, merci beaucoup*.“

Nadzvedl obočí a zamžoural do zpětného zrcátka, aby zkontroloval Bena, který dřímал vzadu svým roztomilým stylem, malou kulatou tvářičku připlácnutou na sklo. Říkám, že Ben je můj malý bráška – než tohle všechno začalo, zrovna mu bylo šest let a měsíc – ale kvůli své poruše příjmu potravy váží zhruba stejně jako devítiletý kluk. Matka sváděla Benovu do nebe volající žravost na rozvod a táta z toho obviňoval matčin „neudržitelný konzumní životní styl“. Klasické rozvodové kecy.

Nicméně, zatímco jsme mířili na venkov plný ovcí, položila jsem otázku, která ve mně narůstala posledních pár mil.

„Tati,“ řekla jsem, „čirou náhodou jsi nás... však víš, neunesl, že ne?“ Prohlásila jsem to tak trochu jako žertík, abych se ho nedotkla. „Jen se ptám, protože jestli jo, budu si muset vyřídit pár telefonátů.“

Rozesmál se. Ale ne takovým tím ďábelským smíchem. Spíš jako by byl v duchu někde jinde a právě se vrátil do přítomnosti. Znovu zkontroloval dřímajícího Bena a tlumeným hlasem zašeptal: „Haley, umíš udržet tajemství?“

A já si pomyslela, sakra, on nás vážně unáší, jakože doopravdy!

Jenže mi právě hodlal svěřit svou smyšlenou historku. Poznámka: účinná smyšlená historka by měla obsahovat zrunko pravdy, aby byla uvěřitelná.

„Co kdybych ti pověděl,“ prohlásil, „že jsem právě vydělal spoustu peněz, Haley?“

Což bylo zatraceně nepravděpodobné. Táta nikdy neměl peníze po ruce. Věděla jsem, že nedávno přestal platit alimenty a matka byla oficiálně „znepokojená“ a dělala nářky na jeho „problémy s duševním zdravím“ a že by „se potřeboval usadit a najít si pořádnou práci“.

„No, o jakých penězích se to bavíme?“ zeptala jsem se a říkala si, že to bude mizerných pár stovek.

Jenže táta odvětil: „No, konečně jsem prodal jeden vynález.“

A já na to: „Cože? Myslíš jako tu televizi, co se poháněla šlapáním na kole?“ Nebohý blázínek táta něco takového vážně vyrobil, ačkoliv nám nařídil, abychom to neříkali matce.

Zavrtěl hlavou. „Hádej ještě jednou, Haley!“

Takže jsem zírala na krávy, kolem kterých jsme uháněli, a zkusila: „Tak co to je? Ten natahovací fén?“ a táta se smál, ale tiše, aby neprobudil Bena, a řekl: „Kdepak, tenhle ten vážně funguje,“ a tak jsem uhodila: „Fajn, tak mi to sakra prostě řekni!“ a on opáčil: „Kdepak, hádej znova,“ a tak jsem si tipla: „Ten vodou poháněný větrák?“

„Samá voda.“

Začala jsem se hihňat, protože mi to připadalo jako dětská hra na hádání. „Fajn! Ta kovová věc ve tvaru rukavice se šroubováky namísto prstů? Novinové sandály? Nebo lednička na solární energii?“

„Kdepak, kdepak, kdepak.“

Když říkám, že táta tyhle šílenosti „vymyslel“, myslím tím, že většinou jen tak nějak držely pohromadě za pomoci lepicí pásky a ani omylem se v brzké době neměly stát spásným řešením problémů moderní domácnosti. Takže jsem se zamyslela nad jeho rozsáhlými neúspěchy, zatímco se řtil

sedmdesátkou, auto rachotilo a pár vozů mířilo opačným směrem, ale žádný na sever.

Bylo mi z toho smutno, když jsem tak uvažovala, že můj táta je vážně beznadějný blázen a že možná měla matka pravdu, že je totální lůzr. Z takových myšlenek se může děvče cítit v životě tak trošku osamoceně.

Takže jsem prostě řekla: „Fajn, tati, vzdávám se, vyhrál jsi!“

Po krátkém mlčení se ozval vážným hlasem: „Tak dobře. Jedeme na sever za lidmi, kteří si koupili můj nový vynález. To je to překvapení. Žijí sto mil daleko a já musím provést pár posledních úprav. Jestli všechno klapne, tak mi dneska zaplatí.“

To jako vážně? pomyslela jsem si.

Potom však dodal: „A pak doplatím tvoji mamce veškeré alimony, které jí dlužím, plus něco navíc. Možná mi pak dovolí, abych vás vídal častěji.“

To mě odrovnalo. Protože táta nikdy nepochopil, že i kdyby jí zaplatil zpožděné alimony za těch devět měsíců a třeba milion navrch, ale matka by si stejně vždycky našla důvod, proč nás k němu nepouštět. Takže jsem řekla: „Jasně, tati, to bude bezva. Myslím to, že se uvidíme častěji.“

Nato mě ovšem přemohla zvědavost, protože jsem povrchní a materialistická, jak říká matka, a tak jsem se ho zeptala: „Kolik ti vlastně ti balíci z venkova za ten tvůj super boží vynález zaplatí?“

„No, tenhle stojí dvacet tisíc,“ odpověděl, „a deset jejich dalších přátel uvažuje, že by si ho taky pořídili. Takže to je...“

V tu chvíli se mi stáhlo hrdlo, protože jsem v duchu počítala a nakonec vyhrkla: „Čtvrt mega! To jako vážně?“

Za odměnu naoko naslibujte drahé spotřební předměty

Existuje známý trik, kterému psychologové říkají „mávat mrkví přednosem“. Je o zvířatech, ale na pubertáky funguje podobně dobře.

Já dokázala myslet jen na to, že z táty možná bude boháč, z táty možná bude boháč! A bylo to omračující a taky fakt nadějně. Pak začal vykládat, že by mi mohl dávat kapesné, a využil mé závislosti na mobilu (tak jako jsou prý závislí všichni moji vrstevníci) a dokonce mi slíbil nový.

A já, tou nabídkou soupeřícího rodiče celá nadšená, jsem vyhrkla: „To je super, tati. Mohl bys mi koupit Samsung G80 X-Phone Extra-Lite s dvěma terabyty, trojnásobným optickým zoomem a čtyřigigovou ramkou?“

Táta se rozesmál a potřásl hlavou, načež sjel na vedlejší silnici.

A tak jsem pokračovala: „Pěkně prosím,“ a tvářila se roztomile. „Prosím, prosím, tati, protože kdybych měla X-Phone, mohla bych ti posílat kvalitní dlouhá videa a mohli bychom spolu mluvit přes videohovory a mohla bych si koupit tu appku, aby mě máma mohla vysledovat, a pak by mě přestala věčně otravovat, kde jsem, a dokonce bych k tobě mohla zajet metrem nebo autobusem a měla trochu víc svobody a nemusela bych ji prosit o Uber, protože stejně vždycky odmítne. Prosím, X-Phone je teď ve slevě a stojí jenom tři sta pade a nechci ho jenom proto, že ho mají mí kámoši a je to nejnovější a nejsenzačnější model, a jestli mi ho koupíš, slibuju, že budu trávit míň času na Snapchatu!“

Pořád se smál a vrtěl hlavou. Pak natáhl ruku a prohlásil: „Domluveno.“ Načež jsme si potřásl.

„Koupíš mi X-Phone G80? To jako vážně?“

Přikývl a řekl: „Jsi drsná vyjednávačka, Hale-Bopp.“

Táta by mi ho ve skutečnosti ani koupit nemusel, stačilo, aby jen řekl, že mi ho pořídí, a v matce by se spustil soutěživý reflex „koupím jí ho první“. Láska se za peníze koupit nedá, ale při absenci lásky je nová technologie docela dobrá náhrada. Teď by vlastně byla vhodná doba zamyslet se nad tím, jak by se většina příšerných věcí, jež se měly přihodit Benovi, mně a matce, nikdy nestala, kdybych ji nezradila za iluzorní příslib nového mobilu.

Potom táta řekl: „Nejdřív se ale musíme dostat do našeho cíle a ujistit se, že tenhle můj vynález vážně funguje, než popustíme uzdu fantazii. Dobře?“

„Domluveno, tati!“

A pak, z nějakého důvodu, s pohledem upřeným na romantické mráčky a kopečky, jsem plácla totální trapárnu, něco jako: „Jsem na tebe vážně hrdá.“ Táta mě vzal za ruku a stiskl ji a mně se hrdlo stáhlo emocemi kvůli té jeho silné, vrásčité, dědkovské ruce, když pronesl: „Taky jsem na tebe hrdý, Hale-Bopp.“ Což je děsný klišé, ale trhněte si, je to můj táta a ten knedlík v mém krku byl oprávněný.

Zdolávali jsme venkovské míle a můj prolhaný táta mě svou ďábelskou genialitou dokonce přiměl, abych si ten výlet užívala a těšila se, až do toho zapadákovy dojedeme. Dokonce jsem mu řekla, že by bylo fajn, kdybychom k matce dorazili pozdě, a myslela jsem si, že ji aspoň vytrestám za to, že mi minulý měsíc sebrala mobil, když jsem si vyfotila prsa a poslala to Jasonovi, abych otestovala, jestli je vážně gay. A upřímně řečeno, táta se matce nikdy nepostavil, takže když jednou naruší její plán, znamená to, že má aspoň nějaké koule. A možná bude dokonce bojovat o opatrovnictví a vyjedná lepší podmínky a to bude znamenat, že mu na nás vážně záleží.

Ani na vteřinu mě nenapadlo, že by všechno, co mi to dopoledne táta napovídal, byly lži a že nový mobil, který mi

slíbil, nebude v budoucím světě, kde jsme se podle něj měli brzo ocitnout, fungovat. Protože podle jeho názoru se budou telefony za tři nebo čtyři týdny povalovat po ulicích spolu s rozbitými kanystry s benzinem, prázdnými plastovými nábojnicemi, kreditními kartami, kyslíkovými maskami a mrtvými těly. To všechno mi však prozradil až ve chvíli, kdy nás a matku dělily další dvě hodiny jízdy, zeď a ostnatý drát.

Probudte v dětech obavy o bezpečí domova, kam se chtějí vrátit

Pro případ, že by tátův plán A únosu nefungoval, měl plány záložní, od plánu B až po plán G. Táta zvažoval pro Bena a mě tyto možnosti:

1. Zdrogujte unesené, aby celý únos prospali.
2. Svažte je. Nezapomeňte jim ústa zacpat roubíkem, aby vás křik a prosby nerušily při řízení.
3. Přimějte unesené ke spolupráci hrozbou pistolí či jinou smrtící zbraní, která se dá použít nablízko, tedy v jedoucím vozidle.
4. Použijte jakoukoli kombinaci metod 1, 2 a 3. Plus strategii X.

Táta nás vezl po čím dál hrboлатějších a větrnějších cestách. V autě už jsme s Benem proseděli dvě hodiny a umírali jsme nudou. Táta jednou prohlásil, že problém s mladými lidmi spočívá v tom, že se domnívají, že za jejich nudu mohou ostatní. Že je to něco jako virus.

Hnali jsme se malebnou krajinou. Kdybych ji vyfotila, dostala bych za ni stovky lajků. Zahlédli jsme plachtícího jestřába a asi tak milion ovcí. Ben pořád dokola skandoval jako v nějaké buddhistické mantře: „Už tam budem?“, „Můžeme se vrátit k mamce?“, „Kolik je hodin?“, „Už jsme tam?“

Táta se otočil na mě. „Pardon, děcka. Už to nepotrvá dlouho.“

Silnice se pak změnily v úzké cesty, které ani nebyly na mapě. Jel stále stejně rychle, jako by to tu dobře znal, což bylo zvláštní, protože jsme se nacházeli dvě stě mil od domova. Po matčině vzoru jsem začala sestavovat seznam stížností:

1. Tátův teréňák najel na výmol a já se praštila do nosu o okno – a byla to jeho chyba.
2. Ben vzadu chrápal, protože přesně tohle obézní děti s poruchou pozornosti s hyperaktivitou dělají – a byla to tátova chyba.
3. V autě byla strašná zima a topení nefungovalo – tátova chyba.
4. Taky to tam smrdělo po přepáleném tuku, kterým jsme už byli načichlí – tátova chyba.
5. Jel nebezpečně rychle po nějaké polňačce, a kdybychom se vybourali – tátova chyba.
6. Ze začátku jsme míjeli chaty a farmy, pak už jen opuštěné budovy z doby před miliony let. Nad námi se tyčily tmavé a vysoké hory. Nikdy jsem horám nevěřila – jsou jako ty spořiče obrazovky, co vraždí lidi. A to byla taky tátova chyba.

K matce dorazíme příšerně pozdě, což jsem chtěla znovu zdůraznit, když táta zničehonic prohlásil: „Je dobře, že bude mít tvoje mamka čas i sama pro sebe.“

A já na to odvětila: „No tak počkat! Co tím chceš sakra říct?“

„No, možná že se mamka potřebuje tu a tam pobavit. Jsem rád, že šla v životě dál.“

Tohle bylo vážně praštěné. Protože jít v životě dál mohlo znamenat jen jediné: že spí s nějakým jiným dospělým.

A při pouhé představě, že by se moje puntičkářská, velitelská matka byť jen podívala na jiného muže, nemluvě o děsivé představě, že by se namalovala a flirtovala, třeba v nějaké hospodě, jako na skutečném rande, nebo že by se dokonce dotkla jiného muže a pak poskakovala na jeho „stožáru lásky“... Každopádně se mi z toho zvedl žaludek, a tak jsem vyhrkla: „Jak to sakra myslíš, tati? Vybal to na rovinu a kápní božskou, chceš snad tvrdit, že matka jako,“ předklonila jsem se a zašeptala, kdyby byl Ben náhodou vzhůru, „myslíš jako, že randí?“

„Ach,“ vydechl, „ty jsi to nevěděla? To mě mrzí.“

Pane na nebi. „Cože?!“ zařvala jsem. „Chceš říct, že matka šuká? A s nějakým chlapem? Ne že bych naznačovala, že je bisexuální, ale... proboha, tati!“

„No,“ řekl a připomněl mi, abych nevzbudila Bena, „nevím, jestli je to někdo konkrétní, nebo se vídá...“ Pak se zarazil. „Co si myslíš, že dělala o všech těch sobotních večerech, když jste byli u mě? No tak, Haley, už jsi přece dospělá.“

„Je mi z toho blivno,“ oznámila jsem mu, protože to byla pravda.

„Ale bratrovi to neříkej,“ odušil. „Každopádně jí to přejí. Nemyslíš si, že si tvoje mamka zaslouží trochu se pobavit?“

Ježíši. Před rozezleným pohledem mi ubíhalo pohoří, ale já si představovala, jak matka usrkává svoje nejoblíbenější víno a usmívá se na nějakého maníka, který ji hladí po stehnu, a říkala jsem si: Ježíši, Ježíši. A možná jsem dokonce plácla: „A to jako ve tvé posteli?“ Myslela jsem tím velkou manželskou postel, kterou matka po rozvodu nevyhodila. A snad jsem se tajně držela dětinské fantazie, že se velká láska mezi mámou a tátou jednoho dne znovu probudí k životu. Ovšem představa, že je v posteli, v níž spávala s tátou, nějaký cizí chlap – když táta ani nesmí překročit práh

předsíně – a tenhle cizí chlap je možná dokonce nahatý a celý naběhlý a zírá na fotku mě a Bena v ložnici a říká: „Máš roztomilý dětičky,“ zatímco matka zpracovává jeho růžový stožár lásky... Tentokrát už se určitě pozvracím, protože tohle není jenom zrada vůči tátovi, ale zneuctění mě i Bena i našeho bezpečného prostoru a tak.

Samozřejmě že se jednalo o velice mazanou část tátova PLÁNU A – důkaz najdete v jeho knize v části „Zdržovací a dezorientační taktiky“.

Žádný přítel ani randění neexistovali. Matka nejspíš trávila večery tím, že nejdřív zaktualizovala svůj celoroční diář, pak prošla aplikaci na počítání kalorií pro Bena a nakonec brousila na internetu v naději, že najde nejnovější bezlepkové řešení potíží s osamělostí ve středním věku.

Jenomže já jsem už byla rudá vzteky, úplně zamotaná do otcovy lži, a tak jsem mu řekla: „No, ať jde matka do prdele. Jako ne doslova, ale kurva, dneska domů nechci!“

A tím si táta vydobyl dalších sto mil a můj souhlas s tím, abych se dostala co nejdál od své zrádné primární pečující osoby, jak jen to půjde.

Ale jak říkám a jak jsem později zjistila, ve skutečnosti matka doma panikařila, když nastal čas našeho návratu a my se neobjevili. Poslala mně a Benovi desítky textovek, a když desetkrát zavolala nám i tátovi a nedočkala se žádné reakce, horečnatě zamířila na falešné místo, kam ji táta poslal.

Ten mazaný, prohnaný ďábel jí totiž v souladu s pátým oddílem PLÁNU A poslal načasovanou automatickou zprávu, v níž stálo něco ve smyslu: *Promiň, hrozný provoz, dorazíme později. Sejdeme se v Nandu v nákupáku v jednu odpoledne.*

A matka šílela, protože táta měl zákaz jakkoli porušit harmonogram. O dvě stě mil dál okamžitě skočila do auta

a s telefonem u ucha pravděpodobně chrlila na Tami, svoji nejku: „Jak se opovažuje takhle se opozdit?“ a „Neozvala se Haley dneska dopoledne Debře?“ a podobně hysterické dotazy postupně směřovala i k ostatním osamělým matkám ve středním věku z jejich kroužku.

Jenže jak jsem řekla, já nic z toho netušila, a dokonce jsem ji v tuhle chvíli nenáviděla. Zírala jsem z okna na míle lesů a hor, které jsme míjeli, a pak zpátky na tátu a v krku jsem cítila knedlík, když jsem si myslela, jaký je to úžasný člověk a jak ho matka mohla kdy vykopnout?

V tu chvíli mi táta nakukal další lež. „Už jsem vaší mámě poslal zprávu, že vás dovezu zpátky v pět odpoledne. Je s tím úplně v pohodě. Takže klídek.“

Pak jsme dostali smyk a od kol odlétaly miliony kamínků až k postranním oknům a jemu zbělaly klouby, jak pevně svíral volant. Zavolal: „Držte se, děcka!“ a namířil si to přímo do řeky. Praštila jsem se hlavou o strop a Ben se probudil a smál se. „Páni, tati, to je jako přistání na Měsíci! Udělej to ještě!“ Z kapoty stoupala pára, jak jsme se prakticky proměnili v člun.

„Ty pošuku jeden tlustej, fakt si myslíš, že je to legrace?“ řvala jsem na Bena. „Máš vůbec tušení, která bije?“ Vyděsila jsem se, když kolem nás začala stříkat voda, a bála jsem se, že se vážně utopíme.

Ben popotáhl a vydechl: „Tati, Haley mi říká, že jsem tlustej.“

„Omluv se bratrovi!“

Zamumlala jsem omluvu, ale měla jsem pocit, že mám pravdu, protože podle mojí internetové diagnózy trpěl Ben bulimií, ovšem bez toho zvracení.

Znovu jsem se třískla hlavou o strop, jak teréňák najel na protější břeh.

„Au, to bolí!“

„Páni!“ kvičel Ben. „Ještě jednou, tati. Ještě jednou!“

Z rádia se ozývalo jen šumění, zatímco jsme mířili hlouběji do hor a doslova projeli polem a stádem padesáti ovcí, které před námi prchaly jako poletující ptáčci. A já si nejspíš zasloužila tu bolest hlavy, co u mě začínala. Pak to v rádiu zapraskalo a ozvaly se zprávy: „... žádají vysvětlení, zatímco vládní činitelé prohlašují, že jde o dezinformace vytvořené s úmyslem znepokojit trhy.“ A nějaký nudný politik hlásal něco o šíření poplašných zpráv a biologické válce a aby lidé nepanikařili, že je všechno pod kontrolou, jako by o nic nešlo. Táta rádio prostě vypnul. V očích měl podivně vzdálený výraz a na rtech mu vykvetl úsměv, a tak jsem se ho zeptala: „Jsi v pohodě, tati?“

Jeho mlčení, přerušované jen střelbou z Benovy příšerné počítačové hry, bylo zlověstné.

„Tati, proč se takhle culíš?“

„Měli jsme pravdu.“ Rozzářil se.

My? Kdo je sakra to „my“?

Lstí přimějte unesené,

aby svůj únos dovedli do úspěšného konce sami

Než nutit unesené překročit práh jejich zajetí násilím, je lepší je přimět, aby do něj vlezli dobrovolně.

SUV se s trhnutím zastavilo uprostřed mokřiny. Před námi se tyčil vysoký plot z lesklého kovu podobný těm, které udržovaly divokou zvěř uvnitř nebo venku, ale kvůli kroucím se ostnatému drátu nahoře to tu působilo vojensky. Táta vystoupil se svazkem klíčů v ruce, motor nechal běžet. Plot se táhl, kam až jsem dohlédla, než zmizel v mlze nicoty kolem nás. Možná mi na vteřinu blesklo hlavou, počkat, proč má můj táta klíče k nějakému přísně tajnému, vojensky vyhlížejícímu pozemku?

Táta otevřel velkou zamčenou bránu a já na něho zírala

přes zablácené čelní sklo v jakémisi omámení. V hlavě se mi přitom formovala otázka: „Co se to kurva děje?“

A právě v tomhle okamžiku táta zahrál svůj absolutní majstrštyk.

Existovalo totiž ještě další tajemství, které jsem na tátovu žádost své primární pečující osobě alias matce nikdy prozradila: supertajné hodiny řízení, které mi dával už od mých deseti let, obvykle na polních cestách u nějakých průmyslových staveb.

Teď se tedy táta vrátil k autu, usmál se a prohlásil: „Skoč za volant a odvez nás, Haley.“ Ze všech mých otázek se najednou stalo jedno velké jo-jo-jo a já okamžitě přešaltovala do řidičského módu, zatímco jsem přesouvala svůj výše zmíněný vychrtlý zadek za volant.

Z té Benovy děsné počítačové hry se ozval zvuk jako menší jaderný výbuch, načež prohlásil: „Bum! Proč mě vždycky zabijou?“ Vytúrovala jsem motor a zvolala: „Dělej, tati, naskoč si, ať na to můžu šlápnout!“ Táta nastoupil a houkl: „Posluž si, minulý týden jsem ho pěkně vytunil. Na spojce nespěchej a počkej, až zabere.“

Poskočili jsme dopředu, projeli jsme obrovskou bránou a první věc, kterou jsme minuli, vypadala jako ohořelé auto z války na Středním východě, ale mně to bylo úplně u prdele. Poplašné zvony ať se jdou vycpat. Kdepak, šlo mi to, z jedničky na dvojku, nepřehnat otáčky, poslouchat předení motoru a pochopit, co chce.

Takže jo, výmoly a bláto mě zaměstnávaly, a tak jsem si nevyšimla morbidní hromady opuštěných ledniček stojících u škarpy, které vypadaly podezřele, ale jinak než obvyklé harampádí, které líní farmáři vyhazovali kolem svých pozemků.

Kdepak, myslela jsem jenom na to, jak nabrat rychlost a udržet směr a pak přeřadit na trojku.

Nezaregistrovala jsem ani vodovodní potrubí vyčuhující z kamenných děr, které naznačovaly, že se pod námi skrývá nějaký typ bunkru. Ani obrovskou vyhořelou díru v mokřinách, kterou mohl způsobit jen výbuch z nějakého podomáčku vyrobeného výbušného zařízení.

Kdepak, řítila jsem se čtyřicítkou a cesta byla dlouhá a SUV se otřásalo a bylo to fajn a táta na mě pomrkával. „To je moje holka!“

A tady je ta ironie: Pamatuju si, jak jsem si myslela: Páni, je to zatraceně super MÍT VŠECHNO POD KONTROLOU! Ničí mě, že jsem vezla sebe a svého bratra do našeho vlastního vězení.

Upřímně řečeno, mělo mi docvaknout, co se děje, už den a půl předtím, protože když jsme dorazili do tátova bytu, přinutil nás, abychom si umyli ruce dezinfekcí a mýdlem a pak si vyklotali, načež nám dezinfekcí vydrhnul i podrážky bot, protože, jak tvrdil, se mu přede dveřmi vyčurala nějaká kočka nebo co. Navíc Bena a mě vyslychal, jestli některý z našich spolužáků nebyl v poslední době v zahraničí, a přinutil nás, abychom plivli do skleničky, každý do své – jenže mě to vůbec nezneklidnilo. Kdepak. Nepomyslela jsem si: „Táta nás testuje kvůli nějaké kontaminaci?“, protože to prostě vypadalo jako jeho obvyklá podivínská paranoia.

A tak jsem v blažené nevědomosti projela kolem odhozených pytlů s odpadky, do kterých klovaly vrány, a kolem sloupů s jediným elektrickým kabelem, o němž jsem netušila, že je naším jediným spojením s vnějším světem. Profrčeli jsme kolem pěti starých televizí povalených do bláta s obrazovkami plnými malých děr, načež přišla řada tří cvičných vojáků: hlavy a srdce měli prošpikované střelami tolikrát, že na ně někdo musel vzít automatické zbraně. Já ale nevnímala žádnou z těchto věcí, které budu velice brzy

znát jako vlastní boty a nenávidět je jako jediné dominanty v mém vězení o velikosti jednoho kilometru čtverečního. K čertu, kdepak, moje staré já bylo úplně blbé a radostí bez sebe, když se řítilo po polní cestě, až se za autem zvedal prach jako ve filmu, zatímco Ben křičel: „Juchůůůů!“ a táta se culil od ucha k uchu. Byli jsme jako na jedné z těch koláží z rodinných fotek, co vám sestaví facebook a podmaluje je hudbou, i když jste se o to neprosili.